

et velstående land, men det tager lidt tid, når vi har et fodslæbende Socialdemokrati, og vi kan ikke nøjes med at glæde os over, at solen skinner om morgenen, selv om det var rart.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg henstiller blot til, at man i debatten holder sig inden for lovforslagets rammer.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det har jeg også tænkt mig at gøre.

Jeg er godt tilfreds med, at mit parti og også den regering, vi sidder i, har valgt at tage de små skridt, så man netop ikke vælter situationen for mange mennesker, for det har vi jo oplevet.

Jette Gottlieb (EL):

Forslaget om, at nyudlærte og nyuddannede skal have et helt års arbejde for at oppebære fuld understøttelse, er en barsk og urimelig stramning over for de unge, der overhovedet ikke kan begrundes seriøst. Ministeren laver reelt en lov på baggrund af, at hun synes, nogle unge akademikere ikke fraflytter universitetsbyerne hurtigt nok, men virkningen er nok mest, at man fjerner motiverne til at tage kortvarige vikariater og meget midlertidige ansættelser meget langt fra sin bopæl.

Dokumentationen for, at der er reelle flaskehalse og akademikermangel i yderdistrikterne, er jo i øvrigt også mildest talt mangelfuld. Jeg tror, opfattelsen stammer fra en tid, hvor det typisk var en ung nyuddannet, der fik fast ansættelse med pension, til man ikke mere kunne tygge smør. Sådan ser arbejdsmarkedet altså ikke ud i dag. Det løse arbejde, projektansættelse, freelance og midlertidige stillinger er blevet langt mere almindeligt.

For mange akademikere er den tid, der går før en fastansættelse, typisk fem til seks år. Tag f.eks. en journalistelev, der færdiggør sin uddannelse og derefter kører et par år som freelancer eller med blandede vikariater for at få erfaring, før fastansættelse finder sted. Det er sådan nogle folk, der bliver ramt af de her forslag.

Hovedproblemet i loven er, at det rammer alle nyuddannede, og dermed er det et led i den lange kæde af stramninger for unge, der forsøger at komme ind på arbejdsmarkedet, og de rammes hårdt. Nyudlærte svende eller unge, der f.eks. vælger den nye halvandet år lange

pædagoguddannelse inden for netop en branche, hvor der er stor ledighed og mange vikariater og deltidsjob, ja, dem straffer man, hvis de vælger at skaffe sig mere viden og kompetence i forhold til dem, der kommer ind fra gaden.

Eller tag den murerarbejdsmand, der har fulgt regeringens tryllefløjte, er gået i voksenalere og, med tilskud i øvrigt, gennemfører sin mureruddannelse og derefter hænger på dimittendsatsen i sine næste ti ledighedsperioder – en situation, han ikke havde været i, hvis han havde beholdt sit gamle arbejde med sin dertil hørende periodiske ledighed.

Inden for de faglærtes rækker har det hidtil været sådan, at man efter de 3-4 års læretid fra arbejdside har kæmpet hårdt for at sikre de nyudlærte mindst tretten ugers arbejde, så de i hvert fald var sikret den maksimale dagpengesats og kunne få lov til at arbejde som svend. Hvis arbejdskravet blevet forhøjet til et helt år, vil denne mulighed være fuldstændig urealistisk, og den gamle tradition med at give fyresedler i svendegave kan få en opblomstring i fag med nedgang i beskæftigelsen.

Det er ikke let at finde nyt job, hvis man aldrig har haft arbejde som svend i en tid, hvor man helst skal være 25 år og have 30 års erfaring. Desuden er det ikke særlig befordrende for selvtilliden at blive henvist til en dimittendsats i årevis, der i visse tilfælde er lavere end bistandshjælpen, efter at man i forvejen har gået som billig lærlingearbejdskraft i en virksomhed i 3-4 år.

Vi kan ikke se, hvorfor unge nyuddannede, som ofte også er familieforsørgere og står over for at skulle etablere sig, skal straffes så hårdt økonomisk. Og vi forstår slet ikke, hvorfor unge, som vælger at betale solidarisk i en akasse, i visse tilfælde stilles ringere end bistandsklienterne.

Forslaget om at fremrykke den såkaldte faglige mobilitet er heller ikke særlig gennemtænkt. Mennesker, som har taget lange akademiske uddannelser eller erhvervet mange års kompetence som håndværkere, kan allerede efter et halvt år sendes ud i såkaldt rimeligt arbejde, hvilket på almindelig normalt dansk betyder hvad som helst.

Vi synes, det er udtryk for ringeagt og manglende respekt for de lediges kunnen, viden og erfaring, og vi mener, at denne formålsløse kosten rundt med folk meget nemt kan betyde samfundsmæssigt ressourcespild. En statsauto-